

PARAULES DE VIDA

La vida en l'Esperit: el do de pietat

El dia de la Confirmació renovem les promeses baptismals. També cada any ho fem en la celebració de la Vetlla Pasqual després del temps de preparació espiritual de Quaresma. De la mateixa manera que el Baptisme no és un acte merament jurídic d'incorporació a l'Església, sinó el fonament de la vida cristiana i el començament d'un camí de santedat, aquesta renovació no l'hem de viure com un ritu merament extern, sinó que ha de ser l'expressió del desig d'avançar en el camí de la nostra fe. Renovar significa recuperar la novetat de vida que va suposar per a nosaltres el Baptisme, i acollir de nou els dons que Déu ens va regalar en eixe moment: ens va fer fills seus en Crist, vam entrar a formar part de l'Església i pel seu Esperit va vessar sobre nosaltres la Gràcia santificant. No oblidem que l'important en la celebració dels sacraments no són els ritus, sinó la gràcia de santificació que Déu ens concedeix en ells.

El gran Do que rebem en el Baptisme i en la Confirmació és el mateix Esperit Sant, que sembla en nosaltres la llavor d'una vida nova. Els cristians vivim com a tals si ens deixem guiar i caminem segons l'Esperit. Per Ell podem arribar a dir amb sant Pau: «No soc jo qui viu, és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20). Per a identificar

els signes de la vida segons l'Esperit, la tradició cristiana ha reflexionat, a la llum d'un oracle del profeta Isaïes que descriu al Messies esperat (11,1-2), sobre els set dons de l'Esperit Sant. Això té la seua lògica: el cristià està cridat a reproduir en ell mateix la imatge de Crist. Una altra línia de reflexió es fonamenta en la carta als Gàlates (5,22-25), on sant Pau explica quin és el fruit de l'Esperit en aquells que es deixen guiar per Ell i no cedeixen als desitjos de la carn (5,16). En aquests textos i en altres centrals de la Sagrada Escripura, com les Benaurances, descobrim quina ha de ser l'orientació fonamental de la vida cristiana i, per això, el fruit d'una celebració autèntica de la Pasqua.

Un signe que ens pot ajudar a discernir si la nostra vida està modelada per l'Esperit Sant,

és si vivim el do de pietat. La pietat consisteix en «l'orientació del cor i de la vida sencera a adorar a Déu com a Pare, a donar-li el culte que el reconegua com a font i meta de tot do autèntic. És la tendresa per Déu, estar enamorat d'Ell i desitjar donar-li glòria en tot» (Cardenal Martini). L'acció de l'Esperit en els nostres cors ens impulsa a superar una religiositat externa, formalista i freda, que acaba convertint-se per a molts batejats més en una càrrega que en

font d'alegria.

Els signes en els quals es manifesta aquest do de l'Esperit tenen a veure fonamentalment amb la relació amb Déu que es viu en l'oració. Podem pensar si la nostra oració és forçada i rígida, si la vivim amb desgana o si, per contra, preguem amb gust i entusiasme, i si la pregària és serena i ens porta a l'alegria de la trobada amb Déu. Per mitjà del do de pietat, l'Esperit Sant ens possibilita mirar-lo amb senzillesa filial i agraïment, superant així la insensibilitat i la duresa de cor en la relació amb Ell.

Demaneu en aquesta Pasqua a l'Esperit Sant que renove en nosaltres el do de pietat filial envers Déu.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Practicar l'hospitalitat

Foren rescatats quan la patrullera s'acostà a la pastera. Molts dels ocupants es llençaren a l'aigua per accelerar el rescat.

Els adults foren retornats al país d'origen; els menors, internats en centres especials. Ell tenia setze anys, segons li havien dit, i fugia de la misèria. Del tot analfabet, no sabia escriure ni el seu nom. Des dels dotze anys es dedicava a recollir fruita. Arribà a Europa cercant una vida millor. El van portar a una gran ciutat, l'encomanaren a una fundació dedicada a aquest servei que li oferí allotjament en un pis compartit, acompanyament i seguiment en el seu pro-

cés d'integració i li aconseguí un contracte laboral. L'acompanyament i la promoció cultural la trobà en una altra fundació cristiana, on l'ajudaren a conèixer l'idioma. Un dels professors, un advocat jubilat que col·labora com a voluntari, veient el seu escàs nivell formatiu i el seu interès per aprendre, començà a fer-li classes particulars fora d'horari. Va aprendre les quatre regles, a resoldre problemes i a llegir. Mostrà un gran interès per temes de cultura general: geografia, història, astronomia... Seguia aquestes classes un matí sencer cada setmana, el de dissabte o el de diumenge. El noi havia es-

tat iniciat en la fe dels seus pares, segueix fidel a les pregàries rituals de cada dia i al res setmanal a la mesquita. També quan l'hora de pregar coincideix amb les hores de classe del dissabte. «Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (Rm 12,13).

Aquest és un dels molts exemples que ens mostren una realitat que no podem defugir i que ens conviden a implicar-nos, segons les nostres possibilitats, a donar resposta a unes situacions personals reals i properes, aportant els nostres coneixements, donatius, acolliment familiar, acció de voluntariat...

Aquestes persones venen a nosaltres fugint de la misèria i la inseguretat, cercant una vida digne. Els joves, especialment, necessiten cobrir les seves necessitats bàsiques i també un itinerari formatiu i un acompanyament personal que afavoreixin la integració social i laboral. I persones com l'advocat jubilat que ofereix el seu temps, el desig de servir i la capacitat d'estimar el proïsme.

«No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels» (He 13,2).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La vida en el Espíritu: el don de piedad

El día de la Confirmación renovamos las promesas bautismales. También cada año lo hacemos en la celebración de la Vigilia Pascual después del tiempo de preparación espiritual de Cuaresma. Del mismo modo que el Bautismo no es un acto meramente jurídico de incorporación a la Iglesia, sino el fundamento de la vida cristiana y el comienzo de un camino de santidad, esta renovación no la debemos vivir como un rito meramente externo, sino que debe ser la expresión del deseo de avanzar en el camino de nuestra fe. Renovar significa recuperar la novedad de vida que supuso para nosotros el Bautismo, y acoger de nuevo los dones que Dios nos regaló en ese momento: nos hizo hijos suyos en Cristo, entramos a formar parte de la Iglesia y por su Espíritu derramó sobre nosotros la Gracia santificante. No olvidemos que lo importante en la celebración de los sacramentos no son los ritos, sino la gracia de santificación que Dios nos concede en ellos.

El gran Don que recibimos en el Bautismo y en la Confirmación es el mismo Espíritu Santo, que siembra en nosotros la semilla de una vida nueva. Los cristianos vivimos como tales si nos dejamos guiar y andamos según el Espíritu. Por Él podemos llegar a decir con san Pablo: «No soy yo quien vive, es Cristo quien vive en mí» (Ga 2,20). Para identificar los signos de la vida según el Espíritu, la tradición cristiana ha reflexionado, a la luz de un oráculo del profeta Isaías que describe al Mesías esperado (11,1-2), sobre los siete dones del Espíritu Santo. Esto tiene su lógica: el cristiano está llamado a reproducir en él mismo la imagen de Cristo. Otra línea de reflexión se fundamenta en la carta a los Gálatas (5,22-25), donde san Pablo explica cuál es el fruto del Espíritu en aquellos que se dejan guiar por Él y no ceden a los deseos de la carne (5,16). En estos textos y en otros centrales de la Sagrada Escritura, como las Bienaventuranzas, descubrimos cuál debe ser la orientación fundamental de la vida cristiana y, por ello, el fruto de una celebración auténtica de la Pascua.

Un signo que nos puede ayudar a discernir si nuestra vida cristiana está modelada por el Espíritu Santo, es si vivimos el don de piedad. La piedad consiste en «la orientación del corazón y de la vida entera a adorar a Dios como Padre, a darle el culto que lo reconozca como fuente y meta de todo don auténtico. Es la ternura por Dios, estar enamorado de Él y desear darle gloria en todo» (Cardenal Martini). La acción del Espíritu en nuestros corazones nos impulsa a superar una religiosidad externa, formalista y fría, que acaba convirtiéndose para muchos bautizados más en una carga que en fuente de alegría.

Los signos en los que se manifiesta este don del Espíritu tienen que ver fundamentalmente con la relación con Dios que se vive en la oración. Podemos pensar si nuestra oración es forzada y rígida, si la vivimos con desgana o si, por el contrario, oramos con gusto y entusiasmo, y si la oración es serena y nos lleva a la alegría del encuentro con Dios. Por medio del don de piedad, el Espíritu Santo nos posibilita mirarlo con sencillez filial y agradecimiento, superando así la insensibilidad y la dureza de corazón en la relación con Él.

Pidamos en esta Pascua al Espíritu Santo que renueve en nosotros el don de piedad filial para con Dios.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

24 h de pregària pel Senyor a la Parròquia Sant Miquel Arcàngel de la Cava

Un any més, hem viscut les 24 h de pregària davant el Senyor, que el Sant Pare convoca en la tercera setmana de Quaresma entre el divendres i el dissabte. Podem dir, una vegada més, que ha estat una experiència de gràcia on han passat moltes persones per la nostra capella per estar amb el Senyor i rebre, aquells que ho han desitjat, el sagrament del perdó i la misericòrdia de Déu.

Vam començar el divendres a les 19 h amb l'Exposició del Santíssim i la pregària de les vespres, després a les 21 h el Via Creu. El dissabte vam coronar les 24 h amb la pregària comunitària a les 18 h, la benedicció amb el Santíssim, la Reserva i la celebració de l'Eucaristia. Durant totes les hores van fer-se presents moltes persones, fins i tot van quedar-se

tota la nit diverses persones per evitar trencar el confinament. La pregària davant el Senyor i rebre el sagrament de la reconciliació

ha estat la tònica que han marcat aquestes 24 h pel Senyor, una bona preparació per a la nostra Setmana Santa.

Santa Madrona

La Poble de Massaluga va celebrar, el diumenge 14 de març, la festivitat de Santa Madrona.

Durant la missa vam tenir molt present els difunts, malalts i familiars dels qui enguany han sofert la pandèmia. L'any passat va ser l'última celebració que vam poder gaudir com a comunitat parroquial.

Preguem a santa Madrona perquè el proper any ens puguem retrobar amb alegria i pau.

Mn. David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

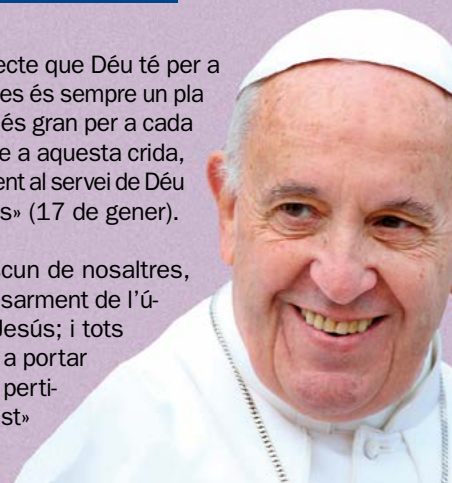

@Pontifex: «Déu venç el mal del món fent-se càrrec d'ell. Aquesta és també la manera en què nosaltres podem aixecar els altres: no jutjant, no donant ordres, sinó fent-nos pròxims, compartint, compartint l'amor de Déu» (14 de gener).

@Pontifex: «En la vida estem sempre en camí. Triem el camí de Déu! Descobrirem que no hi ha imprevistos, no hi ha costes, no hi ha nits que no puguem afrontar amb Jesús» (16 de gener).

@Pontifex: «El projecte que Déu té per a cadascun de nosaltres és sempre un pla d'amor. I l'alegria més gran per a cada creient és respondre a aquesta crida, lliurar-se completament al servei de Déu i dels seus germans» (17 de gener).

@Pontifex: «Cadascun de nosaltres, els cristians, és un sarment de l'única vinya, que és Jesús; i tots junts estem cridats a portar els fruits d'aquesta pertinença comuna a Crist» (21 de gener).

Ordenació diaconal de Matteo Bordignon, Santi Martínez i Juan Manuel Borràs

El 20 de març, a la nostra catedral, el Sr. Bisbe ordenà diaques en el grau transitori vers el presbiterat, els seminaristes Matteo Bordignon i Santi Martínez i diaca permanent a Juan Manuel Borràs. Van concelebrar el cabildo i un bon nombre de preveres diocesans i alguns de les arxidiòcesis de Barcelona i València. Van participar de la celebració alguns diaques, diaques permanents i els nostres seminaristes. També un bon nombre de fidels, però complint exactament l'aforament permès per la normativa actual respecte la pandèmia. La part musical fou a càrrec de Mn. Víctor M. Cardona a l'orgue, i Mn. Rubén García dirigint els cants.

Després de la proclamació de l'Evangelí, va tenir lloc la presentació dels candidats. El Sr. Vicari general digué: «*Que s'acostin els qui han de ser ordenats diaques: Matteo Bordignon, Juan Manuel Borràs i Santi Martínez. Sr. Bisbe, la Santa Mare Església demana siguin ordenats de diaques aquests germans nostres. Sabeu si en són dignes?*». Després de la resposta afirmativa, digué el Sr. Bisbe: «*Amb l'ajuda de Déu escollim aquests germans nostres per a l'orde del diaconat.*»

En acabar l'homilia van pujar al presbiteri els tres que havien de ser ordenats i el Sr. Bisbe els va fer l'interrogatori: «*Fills estimats, abans de ser ordenats diaques, cal que manifesteu al poble de Déu... Voleu exercir l'orde de diaques...? Voleu guardar el misteri de la fe...? Santi i Matteo, vosal-*

tres que esteu decidits a viure el celibat...?». I tot seguit els preguntà també: «Segons l'estat de la vostra vida, voleu ser fidels a la Litúrgia de les Hores? Voleu servir el poble de Déu, vosaltres que repartireu el Cos de Crist i servireu l'altar?». Tot seguit els preguntà individualment: «Em promets respecte i obediència a mi i als meus successors?». «Prometo», contestaren. «Que Déu mateix dugui a terme aquesta obra bona que Ell ha començat en tu.»

«Preguem germans que el Senyor faci baixar la seua benedicció sobre aquests servents que han estat cridats a l'orde dels diaques». A continuació es posttraren tots tres a terra durant la lletania

dels sants. Seguidament i en silenci, el moment culminant de l'ordenació, la imposició de mans per i la pregària demanant que es puguin dedicar a la celebració de la Paraula i que davall sobre ells l'Esperit Sant perquè puguin complir fidelment el seu ministeri i perseveren fermes en Crist. Els diaques es van revestir amb l'estola i la dalmàtica i els lliurà el llibre dels Evangelis: «*Rep l'Evangelí de Crist del qual has estat fet missatger i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyes*». Finalment el bes de la pau. Després van preparar l'altar i continuà la celebració de l'Eucaristia. Arribat el moment de la comunió, els nous diaques van distribuir el Cos de Crist.

Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe donà l'enhonorabona a les famílies dels diaques: «*Oferir un fill al Senyor és un gest de generositat i en el cas dels pares de Santi encara més, perquè el proper mes serà ordenat diaca un altre fill. Si avui, algun dels joves que heu participat de la celebració sentiu que el Senyor us crida, aneu a parlar amb algun sacerdot. L'alegria més gran que es pot tenir és donar-se al Senyor per a tota la vida*». El Sr. Bisbe impartí la benedicció final, pregant especialment pels diaques recent ordenats. Com a comiat de la celebració vam cantar a la Mare de Déu.

Que Ella els ajude i els acompanye en el seu ministeri diaconal.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

▀ **Dissabte 24**, Morella, a les 18.30 h, confirmacions.

▀ **Diumenge 25**, Sorita, a les 13 h, confirmacions. / Castelfort, a les 17 h, confirmacions.

* *Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.*

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6,22-29]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054), sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / Sl 65 / Jo 6,35-40]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i dr. de l'Església, nat a Aosta. Sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Caius o Gai (de Dal-

màcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Divendres [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lleida i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Fidel de Simaringen, prevere caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mer-

cedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe; Conversió de sant Agustí; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel. fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prevere fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 4,8-12 / Sl 117 / 1Jo 3,1-2 / Jo 10,11-18]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anià, bisbe; santa Calixta, mr.

Diumenge III de Pasqua (B)

COMENTARI

«Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts»

Durant tot el temps de Pasqua, els diferents textos ens ajudaran a entendre una mica més la resurrecció de Crist. No és fàcil comprendre-la en el seu sentit correcte. Podríem pensar que es tracta només del mateix cos que tenia Jesús però una mica més gloriós. Però no és així. El cos del Crist ressuscitat és totalment diferent, totalment transfigurat, molt diferent del que tenia aquí a la terra. És el mateix Crist que predicava per Palestina però el seu cos no està sotmès a tots els condicionants d'aquí del nostre món. En aquest sentit no copsem res de la resurrecció si pensem que el que diu l'evangeli *ells li donaren un tall de peix a la brasa i se'l menjà davant d'ells* ho hem d'entendre tal com sona. El seu cos no té cap necessitat material. Aquestes paraules responen al que ha dit abans: *Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: La pau sigui amb vosaltres. Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: ¿Per què us alarmeu? ¿Per què us venen al cor aquests dubtes?* Amb el fet de menjar se'ns diu que el Jesús ressuscitat és autèntic, és real, no és un fantasma, no és un somni, una quimera. Pere a la primera lectura ho afirma clarament: *Vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts.* Tan real com eren Pilat i els que van demanar la mort de Jesús ho és el Crist ressuscitat però amb una realitat absolutament nova. I aquest Crist demana un canvi de vida: *Penediu-vos i convertiu-vos.* El mateix diu l'evangeli: *Llavors els obrí els ulls perquè compreguessin el sentit de les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts i calia predicar la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.* Aquesta és la seva (i la nostra) missió. També Joan parla de *complir els manaments.* El Crist real, ressuscitat, ens demana un canvi de vida. Amb la vida nova, amb la vida de ressuscitats, vencem també la vida vella, la vida del pecat, vencem la mateixa mort.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 3,13-15.17-19)

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis. Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu el que fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.»

▶ Salm responsorial (4)

R. *Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor. O bé: Al·leluia.*

Responeu-me quan us invoco, / oh Déu que em feu justícia. / M'heu eixamplat el cor en els perills, / compadiu-me i escolteu el meu prec. R.

Sapigueu que el Senyor m'ha fet favors meravellosos; / el Senyor m'escolta sempre que l'invoco. R.

Molts exclamen: «En qui trobarem el nostre goig? / Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor!» R.

M'adormo en pau així que em fico al llit i em sento en vós segur, / només en vós, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 2,1-5a)

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 24,35-48)

En aquell temps els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com havien reconegut Jesús quan partia el pa. Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres.» Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us venen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus, soc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo en tinc.» I mentre deia això els ensenyava les mans i els peus. Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No teniu aquí res per menjar?» Ells li donaren un tall de peix a la brasa i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salmos.» Llavors els obrí els ulls perquè compreguessin el sentit de les Escripures, i els digué: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 3,13-15.17-19)

En aquellos días, Pedro dijo al pueblo: «El Dios de Abraham, de Isaac y de Jacob, el Dios de nuestros padres, ha glorificado a su siervo Jesús, al que vosotros entregasteis y de quien renegasteis ante Pilato, cuando había decidido soltarlo. Vosotros renegasteis del Santo y del Justo, y pedisteis el indulto de un asesino; matasteis al autor de la vida, pero Dios lo resucitó de entre los muertos, y nosotros somos testigos de ello. Ahora bien, hermanos, sé que lo hicisteis por ignorancia, al igual que vuestras autoridades; pero Dios cumplió de esta manera lo que había predicho por los profetas, que su Mesías tenía que padecer. Por tanto, arrepentíos y convertíos, para que se borren vuestros pecados.»

▶ Salmo responsorial (4)

R. *Haz brillar sobre nosotros, Señor, la luz de tu rostro. O bien: Aleluya.*

Escúchame cuando te invoco, Dios de mi justicia; / tú que en el aprieto me diste anchura, / ten piedad de mí y escucha mi oración. R.

Sabedlo: el Señor hizo milagros en mi favor, / y el Señor me escuchará cuando lo invoque. R.

Hay muchos que dicen: «¿Quién nos hará ver la dicha, / si la luz de tu rostro ha huido de nosotros?». R.

En paz me acuesto y enseguida me duermo, / porque tú solo, Señor, me haces vivir tranquilo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 2,1-5a)

Hijos míos, os escribo esto para que no pequéis. Pero, si alguno peca, tenemos a uno que abogue ante el Padre: a Jesucristo, el Justo. Él es víctima de propiciación por nuestros pecados, no sólo por los nuestros, sino también por los del mundo entero. En esto sabemos que lo conocemos: en que guardamos sus mandamientos. Quien dice: «Yo lo conozco», y no guarda sus mandamientos, es un mentiroso, y la verdad no está en él. Pero quien guarda su palabra, ciertamente el amor de Dios ha llegado en él a su plenitud.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,35-48)

En aquel tiempo, los discípulos de Jesús contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan. Estaban hablando de estas cosas, cuando él se presentó en medio de ellos y les dice: «Paz a vosotros». Pero ellos, aterrorizados y llenos de miedo, creían ver un espíritu. Y él les dijo: «¿Por qué os alarmáis?, ¿por qué surgen dudas en vuestro corazón? Mirad mis manos y mis pies: soy yo en persona. Palpádmelo y daos cuenta de que un espíritu no tiene carne y huesos, como veis que yo tengo». Dicho esto, les mostró las manos y los pies. Pero como no acababan de creer por la alegría, y seguían atónitos, les dijo: «¿Tenéis ahí algo de comer?». Ellos le ofrecieron un trozo de pez asado. Él lo tomó y comió delante de ellos. Y les dijo: «Esto es lo que os dije mientras estaba con vosotros: que era necesario que se cumpliera todo lo escrito en la Ley de Moisés y el los Profetas y Salmos acerca de mí». Entonces les abrió el entendimiento para comprender las Escrituras. Y les dijo: «Así está escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se proclamará la conversión para el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto.»